

- uznanie zaskarżonej decyzji za nieistniejącą lub, tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie jej nieważności; dotyczy to w szczególności jej art. 1 ust. 1 w zakresie, w jakim Komisja uznała w nim, że pewni producenci wykorzystujący CDL do swych produkcji filmowych uzyskali taką niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc;
- co za tym idzie, stwierdzenia nieważności sformułowanych w art. 2 zaskarżonej decyzji nakazów odzyskania pomocy i
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 3 zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa ze względu na wyciągnięcie przez Komisję wniosku o istnienie pomocy państwa na rzecz CDL (błędne zastosowanie zasady inwestora prywatnego). Naruszenie art. 107 ust. 1 i art. 345 TFUE

Skarżące są zdania, że Komisja przeprowadziła błędną analizę zasady inwestora prywatnego i wyciągnęła błędny wniosek o istnienie pomocy państwa. Inwestycje Generalitat Valenciana na rzecz CDL inwestycje były dokonywane w dwóch różnych momentach — 2000 i 2004 — a wydanie dwóch decyzji inwestycyjnych zostało poprzedzone opracowaniem biznes planów świadczących o przewidywalnej rentowności tego projektu. Komisja stosując zasadę inwestora prywatnego porównała jego rentowność z rentownością projektów i czynników, które są nieporównywalne ze względu na swe rozmiary, pozabawiając tą zasadę treści z naruszeniem art. 107 ust. 1 i art. 345 TFUE.

Komisja odmówiła również uwzględnienia w swej analizie prawno-ekonomicznej okoliczności polegającej na tym, że oprócz studiów filmowych w ramach kompleksu przewidziano również rozbudowę strefy handlowej i hotelowej na należących do SPTCV terenach. Gdyby uwzględniono te dwa projekty, rentowność inwestycji w spółkę CDL okazałaby się jeszcze wyższa.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa przy przeprowadzaniu analizy zgodności projektu CDL ze wspólnym rynkiem i braku uzasadnienia

Zdaniem skarżących Komisja odmówiła uznania, że ze względu na to, iż CDL znajduje się w Alicante, projekt ten kwalifikuje się do otrzymania pomocy regionalnej. Ponieważ chodzi tu o duży projekt inwestycyjny, władze hiszpańskie uznały, że CDL może bez sprzeciwu ze strony Komisji skorzystać z pomocy regionalnej do 36 % wartości projektu. Pomimo tego instytucja ta nie zgodziła się z tym, że po zastosowaniu zasady inwestora prywatnego do 64 % wartości inwestycji projekt ten okaże się jeszcze bardziej rentowny.

Tytułem ewentualnym skarżące podnoszą, że dokonane przez władze Walencji inwestycje w kompleks studiów filmowych CDL należy uznać za całkowicie lub częściowo zgodne z art. 107 ust. 3 lit. d) TFUE.

Komisja nie uzasadniła swych wniosków, zgodnie z którymi pomoc na budowę kompleksu studiów filmowych CDL nie była konieczna, proporcjonalna i właściwa ze względu na to, że w odniesieniu do tej pomocy nie może mieć zastosowania, choćby nawet i częściowo, argument o zgodności kulturowej.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa ze względu na brak decyzji i, w każdym razie, całkowitego braku uzasadnienia, jeśli chodzi o zachęty do inwestowania w produkcję filmów.

Poza tym, że Komisja uznała, iż inwestycja w CDL jest pomocą niezgodną ze wspólnym rynkiem, w ten sam sposób zakwalifikowała ona wszystkie zachęty przyznane producentom filmowym pod warunkiem, że będą oni kręcić swe filmy w CDL.

Tej rzekomej pomocy poświęcony został tylko jeden akapit zaskarżonej decyzji, w którym Komisja ograniczyła się do uznania jej za niezgodną ze wspólnym rynkiem. Komisja nie opisała środka pomocowego, do którego odsyła i nie wspominała w żaden sposób o informacjach dostarczonych w tym względzie przez państwo członkowskie; instytucja ta nie zbadała również tego, czy ten środek rzeczywiście zawiera elementy pomocy, nie dokonała ona analizy kryteriów zgodności, ani nie poruszyła kwestii uzasadnionych oczekiwań.

Skarżące są zatem zdania, że chodzi tu o akt nieistniejący lub nieważny ze względu na brak uzasadnienia. Ponadto w ich przekonaniu zachęty te należało uznać za zgodne z art. 107 ust. 3 lit. d) TFUE ze względu na to, że spełniają one warunki określone w komunikacie Komisji z 2001 r. w sprawie pomocy dla przemysłu filmowego.

Skarga wniesiona w dniu 16 lipca 2012 r. — Simca Europe przeciwko OHIM — PSA Peugeot Citroën (Simca)

(Sprawa T-327/12)

(2012/C 287/62)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Simca Europe Ltd (Birmingham, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat N. Haberkamm)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: PSA Peugeot Citroën GIE (Paryż, Francja)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie R 645/2011-1;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) kosztami postępowania, w tym kosztami reprezentacji procesowej skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Słowny znak towarowy „Simca” dla towarów z klasy 12 — wspólnotowy znak towarowy nr 6 489 371

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: PSA Peugeot Citroën GIE

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Skarżąca w chwili zgłoszenia działała w złej wierze

Decyzja Wydziału Unieważnień: Oddalenie wniosku o unieważnienie prawa do znaku

Decyzja Izby Odwoławczej: Uwzględnienie odwołanie i unieważnienie znaku towarowego

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 52 rozporządzenia (WE) nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2012 r. — Mundipharma przeciwko OHIM — AFP Pharmaceuticals (Maxigesic)

(Sprawa T-328/12)

(2012/C 287/63)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mundipharma GmbH (Limburg an der Lahn, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat F. Nielsen)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: AFP Pharmaceuticals Ltd (Takapuna, Nowa Zelandia)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 23 maja 2012 r. w sprawie R 1788/2010-4;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: AFP Pharmaceuticals Ltd

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Maxigesic” dla towarów z klasy 5 — zgłoszenie nr 7 056 104

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy „OXYGESIC” dla towarów z klasy 5

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uwzględnienie odwołania i oddalenie sprzeciwu

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2012 r. — Sartorius Weighing Technology przeciwko OHIM (Przedstawienie żółtego łuku na dolnej krawędzi ekranu reklamowego)

(Sprawa T-331/12)

(2012/C 287/64)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Sartorius Weighing Technology GmbH (Göttingen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat K. Welkerling)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 3 maja 2012 r. w sprawie R 1783/2011-1;

— obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Znak towarowy przedstawiający żółty łuk na dolnej krawędzi elektronicznego ekranu reklamowego dla towarów i usług z klas 7, 9, 10 i 11

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009